

ANY IV.

REUS, 15 DE JULIOL DE 1923

NUM. 84.

CADA QUINZE DIES

Els tarragonins han posat ja la primera pedra de la fàbrica de tabacs. Amb tal motiu, i en tal avinentesa, la ciutat veïna de la nostra s'ha endiumenjat i els seus fills han sentit refermar la llur esperança d'un esdevenidor curull de benestar i de riquesa per a la que fou un dia imperial Tarraco. I en veritat vos dic que, els tarragonins, tenen raó que'ls sobra per a estar alegres i mostrar-se satisfets, puix si bé hauria valgut més l'establiment de qualsevulla indústria, amb capitals tarragonins i amb l'empenta i l'activitat dels fills de Tarragona, que no pas la nova manufactura de la poderosa Tabacalera que, a fi de comptes, no deixa d'ésser un organisme oficial més entre els molts que ja té aquella ciutat com a fruit de la seva capitalitat provincial, no per aixó deixa tampoc d'ésser a la vegada una nova deïu de prosperitat que s'afegeix a les moltes que, en aquests darrers temps, l'hi han brollat a la ciutat propera de la nostra.

Els, els tarragonins, poden repicar a festa i estar orgullosos de la llur ciutat nadiua que veuen cada dia reflorir i despertar del mal somni que la tenia somorta damunt les

grandeses del seu passat gloriós. Ells poden cantar de cara al cèl i amb el pit ben ample i amb la bandera de la ciutat ben enlaire, i nosaltres de tot cor, amb tota sinceritat, els felicitem, que nosaltres no la sentim, no, ni l'hem sentida mai, l'envejeta que un dia feia blanc de burles crudels i despietades als reusencs insignes que idearen el canal de Salou, ni la d'aquells que voldrien veure el nostre Reus totalment isolat, ni menys la d'aquells altres que es rebejaren posant obstacles a la inauguració del tranvia de Reus a Salou fins el punt de que, en fer-se aquesta inauguració, fou celebrada aquí amb festes de caràcter popular com si haguessin aconseguit donar fi a una obra de romans o ens hagués favoregut un venturós acontejament. Ben al revés de tot això, nosaltres voldriem veure Tarragona i Reus ben agermanades sempre, progressant conjuntament, ajudant-se mutuament en tota mena d'empreses, i, tot conservant cada una de les dues les seves característiques, créixer i engrandir-se fins a poder-se donar les mans amigues.

Però el moment actual té, per a nosaltres els ganxets, davant els progressos evi-

dents de Tarragona, un no se què de tristesa i de dolor que ens deixa sense esma. No fa pas molts anys que Reus exercia de fet l'hegemonia de la política de la circumscripció, i avui, per desgràcia nostre, no podem donar un pas sense els caminadors dels directors polítics tarragonins que no tenen, quan de coses de Reus es tracta, tota aquella equanimitat i austeritat que és de llei. Llavors Reus gaudia, a les corruptes esferes governamentals, d'aquella influència que avui monopolitza la ciutat veïna i en treia els beneficis que aquesta avui usufructua. I apart d'això, apart del favor oficial del qual ja hem dit que no és cosa que ens trenqui el cor, hi havia entre els reusencs un patriotisme tant arrelat, que tots pensaven en què podrien fer que a la ciutat li fos grat i beneficis; i treballaven ardidament i tenien iniciativa i impuls potent i generador i sabien anar tots a la una, oblidant agravis i arrencant etiquetes polítiques, sempre que la realització d'una obra profitosa demanava l'ajuda de tots. Mentre que ara,—quina pena Déu meu!—aquí cada u va a la seva, sense preocupar-se del bé col·lectiu i cada partit ja no és un partit, sinó un conjunt de capelletes, i ningú s'entent i no es pensa en res més que en conservar o en escalar el govern municipal per tal de manar i gaudir-ne les aventatges. I així com en aquells temps venturosos els reusencs éram esmentats com ciutadans models aimadors com no n'hi ha d'altres del poble llur, avui, aquells mateixos que s'enmirallaven en nosaltres, ens passen davant, ens donen claríssimes lliçons de ciutadania i, prenent-nos l'espill de la mà, es burlen de nosaltres tot fent-nos la rateta.

Enveja dels positius avenços de Tarragona? No; i Déu ens lliuri de semblant baixesa. Però voldríem que ells servissin d'estímul, d'esperò, per a els nostres concitadans. Voldríem que fós arribada l'hora

de que Reus despertés del seu ensopiment, sentint els crits de joia de la seva veïna i germana. Voldríem no haver-la de repetir mai més aquesta cançó de l'enfadòs de la necessitat de que, sense fer abdicació dels ideals, que equival a fer renunciament de la pròpia personalitat, tots els homes polítics s'estrenyin les mans en benefici de la ciutat i fassin feina positiva d'engrandiment i d'embelliment de la mateixa, a la vegada que donguin expandiment a la cultura dels ciutadans. Voldríem que, tots i cada u dels reusencs, arribessin al convenciment de que no n'hi ha prou amb que ens cuidem de lo nostre, de lo de casa, de lo de la família, de guanyar-nos la videta o fer-nos amb una fortuna que ens permeti reposar del fatigós caminar pels camins del viure o volar lluny i alt, sinó que, al mateix temps, l'home té el deure sagrat i ineludible de treballar per a el bé i la prosperitat dels seus germans de ciutat que amb ell formen com una segona família i que, per consegüent, no ens hem de mirar amb aire de tant-se-me'n-dona les coses de la vila i hem de posar cura en que ella sigui honrada i asciensadament administrada, i sabiament embellida i entenimentadament guiada, que com més plena i rica i hermosa ella sigui, més agradòs, més dolç serà el viure en son sí maternal.

Correspondrà la realitat als nostres fervents desitjos? .Casi bé ens decanem a creure que no, amb tot i el nostre optimisme inestroncable. Darrerament ha semblat, més d'una vegada, que sí, que tornarien els reusencs a la raó, però ben prompte s'han esvait els bons intents com boira flonja que la ventada s'emporta i tot ha quedat altre cop igual. I si ningú és capàs de fer rès de bó i de nou, en canvi tothom té habilitat i força i voluntat per a no deixar fer rès als altres. I la tragèdia de la ciutat estimada va seguint, va seguint... Fins quan?

O. ROVELLAT PRAT